

gældende Regler. Det viste sig imidlertid ved en Gennemgang af Lovforslaget, at det ikke nødvendigvis maatte blive saaledes. Hvis Kapitelstaksterne steg i de kommende Aar, var der ifølge Venstres Forslag en Mulighed for, at Afgiftsmodtagerne ikke fik, hvad de efter de hidtil gældende Regler vilde have faaet; men da Landbrugsmi- nisteren havde bebudet et Ændringsforslag til Lovforslaget, var dermed en væsentlig Anke paa det Grundlag ude af Verden, og jeg maa derfor antage, at det ikke kan have været dette Forhold, som har været afgørende for Højre eller for Venstre i Landstinget.

Da Højre nu var gaaet aldeles be- stemt mod Venstres, mod Folketingets Forslag, fulgte Venstre Trop og indledede dermed, som sagt, en ny politisk Æra. Nu accepterede Venstre ganske det Stand- punkt, som Højre Gang efter Gang havde ladet sig forlede til at indtage, idet Ven- stre i Landstinget behandlede Folketingets Forslag paa samme Maade, som Højre i Landstinget Gang efter Gang havde be- handlet Forslag fra Højre i Folketinget. Landstinget vedtog et intetsigende Forslag, et Forslag, som indeholdt et Moratorium, der ingen Værdi kunde have. Ikke des mindre viste Venstre her i Tinget en stærk Tilbøjelighed til at følge Venstre og Højre i Landstinget. Da Sagen var til eneste Behandling, kneb det stærkt for Venstre at stemme for sit eget Forslag for anden Gang, men det blev dog omsider Resulta- tet, og Lovforslaget blev paa ny saa at sige enstemmigt vedtaget her i Tinget. Landstinget var fremdeles modvilligt, hvad man kunde vente efter hele den Stilling, Venstre der havde indtaget, en Stilling, som, hvis den opretholdtes, vilde blive af- gørende for Lovforslagets Skæbne. Sagen kom jo saa til Slutning i Fællesudvalg, men Fællesudvalgets Forhandlinger har ikke ført til noget, og man kunde efter alt, hvad der var passeret i Tingene, egent- lig sige sig selv, at de ikke kunde og ikke skulde føre til noget. Venstre vilde ikke forlade Højre i denne Sag. Venstre stil- lede sig sammen med Højre absolut paa det Standpunkt, at Afgiftsmodtageren skulde have det fulde Beløb endogsaa med Renter.

Jeg forstaar egentlig ikke, hvorfor man har gjort alle disse Forsøg, disse Tilløb til at vise, at man vilde noget andet, naar Resultatet alligevel skulde blive saa kum- merligt, som Tilfældet er. Vi har fra vor Side gjort Forsøg paa at udjævne Uover- ensstemmelserne ved at stille Mæglingsfor-

slag i Fællesudvalget, hvad man kan se af Fællesudvalgets Indstilling, men vore For- slag er blevet afvist paa en saadan Maade, at der ikke kunde være Tale om at opnaa et Resultat. Jeg skal tillade mig med et Par Ord at omtale de Mæglingsforslag, som So- cialdemokraterne har stillet. Jeg kan for- bigaa § 1 i vort Forslag, fordi denne Pa- ragraf er enslydende med den tilsvarende Paragraf i Flertallets Indstilling, og det samme gælder i Hovedsagen § 2 ved- rørende Tiendeafløsningsen. Under Sagens Behandling her i Tinget har jeg udtalt mig om Socialdemokratiets principielle Stand- punkt til dette Spørgsmaal, og jeg skal derfor ikke nu komme nærmere ind der- paa. § 3 i vort Mæglingsforslag gaar ud paa, at Staten skal eftergive de ⁷/₂₅ af de Jordebogsafgifter og andre Afgifter, som Staten opkræver efter Kapitelstaksten for 1914. Venstre har accepteret dette For- slag i noget ændret Skikkelse. Forholdet er dette, at en stor Del af de Afgifter, Staten opkræver efter Kapitelstaksten, bort- falder fra den 1. Januar 1915 at regne, idet der den 29. April 1913 blev stadfæ- stet en Lov om Afløsning af en hel Række Afgifter til Staten eller om en Ændring i Maaden at yde Afgifterne paa. Efter Lov Nr. 102 af 29. April 1913 kan de Afgif- ter, der her er Tale om, enten afløses ved, at en Afløsningssum efter en bestemt Beregning indbetales til Staten, eller ændres ved, at der, hvis dette ikke sker, fin- der en Fiksering Sted, saaledes at Afgiften for Fremtiden bliver ens hvert Aar, me- dens Kapitelstakstberegningen bortfalder. En stor Del af de paagældende Afgif- ter er fastsatte i en Tid, da Kapitels- taksten var lang, langt lavere, end den har været i de senere Aar, hvad jeg for øvrigt har haft Lejlighed til at udtale mig om tidligere og derfor ikke her skal komme nærmere ind paa. Det er da rimeligt, at Staten ikke gør Brug af sin Ret, som den nu har for sidste Gang, til at opkræve disse Afgifter efter Kapitelstaksten, efter en Kapitelstakst, der er ganske urime- ligt høj.

§ 4 i vort Forslag omhandler alle andre Ydelser efter Kapitelstaksten. Det er Ho- vedparagraffen, thi den omhandler langt de fleste Afgiftsydelser. Vi har stillet Forslag om, at der skulde gives Afgifts- yderne et virkeligt Moratorium, idet vi

Rettelse.

Sp. 3255, L. 2 f o: „ugentlig“, læs: maanedlig.